

ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

«Μετά ταῦτα, εὕρισκεί αὐτόν [τόν παράλυτον] ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καί εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοι τι γένηται», (Ἰωάν. 5,14).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Σήμερον, Κυριακῆ Δ' ἀπό τοῦ ἱεροῦ Πάσχα, ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία μνεῖαν ποιεῖται τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου, τόν ὁποῖον θαυμαστώσ ὑγίανεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβῆθρα, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής.

Ὁ δέ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας, ἀναφερόμενος εἰς τό θαυμαστόν τοῦτο γεγονός τῆς θεραπείας, δηλονότι τοῦ παραλύτου ἀνδρός ἀπό τόν Χριστόν λέγει: «Ἐπί τῇ προβατικῇ κολυμβῆθρα ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καί ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα: ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῆ τό ὕδωρ βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δέ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με καί λαμβάνει τήν ἴασιν, ἐγὼ δέ ἀσθενῶν κατάκειμαι. Καί εὐθύς σπλαγχνισθεῖς ὁ Σωτήρ, λέγει πρὸς αὐτόν. Διά σέ ἄνθρωπος γέγονα, διά σέ σάρκα περιβέβλημαι καί λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρον σου τόν κράββατον καί περιπάτει».

Εἰς τούς λόγους τούτους τοῦ ὑμνωδοῦ καταδεικνύται ὁ οὐσιώδης σκοπός τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλονότι τῆς ἀφάτου εὐσπλαγχνίας καί φιλανθρωπίας τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ. Καί τοῦτο διότι ἡ ἔννοια τῆς ἀμαρτίας, τῆς ὁποίας ἡ συνέπεια εἶναι ὁ θάνατος, δέν ἔχει ἀπλοῦν ἠθικολογικόν ἢ θεοκρατικόν χαρακτήρα, ἀλλ' ἀφορᾷ εἰς τήν ἀσθένειαν τήν φυσικήν τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς.

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἐρμηνεύων τούς Κυριακούς λόγους: «Ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοι τι γένηται», (Ἰωάν. 5,14), λέγει: «Διδάσκει δέ διά τούτων ὁ Κύριος, ὡς οὐ μόνον εἰς τήν μέλλουσαν ἕσσεσθαι κρίσιν ἀποθησαυρίζει θεός τοῖς ἀνθρώποις τά πλημμελήματα, μαστιγοῖ δέ ποικίλως ἔτι ζῶντας ἐν σώμασι, καί πρό τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς ἡμέρας τοῦ πᾶσι δικάζοντος· Ὅτι δέ πολλάκις πληττόμεθα πταίοντές τε καί λυποῦντες τόν Θεόν, ἐπιμαρτυρήσει βοῶν ὁ σοφώτατος Παῦλος: «διά τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοί ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοι καί κοιμῶνται ἱκανοί. εἰ γάρ ἑαυτούς διεκρίνομεν, οὐκ ἄν ἐκρινόμεθα· κρινόμενοι δέ ὑπό τοῦ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μή σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν», (Α' Κορ. 11, 30-32).

Σχολιάζων τούς λόγους τούτους τοῦ Παύλου ὁ Ζιγαβηνός λέγει: «Ἐδίδαξε δέ ἐνταῦθα [ὁ θεῖος Παῦλος], ὅτι πολλά τῶν σωματικῶν νοσημάτων ἐξ ἀμαρτίας ἔχουσι τήν ὑπόθεσιν· καί οὐ νοσήματα μόνον, ἀλλά καί θάνατοι πολλοί. Κοίμησιν γάρ τόν θάνατον λέγει».

Εἶναι γεγονός ἀναντίρρητον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι ὁ δι' ἡμᾶς ἄνθρωπος γενόμενος καί σάρκα περιβληθείς θεός Λόγος, Κύριος δέ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, «οὐκ ἦλθεν εἰς τόν κόσμον καλέσαι δικαίους ἀλλά ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν», (Λουκ. 5,32). Τήν δέ μετάνοιαν ἔδωκεν ὁ θεός εἰς ζωήν, (Πράξ. 11,18), κατά τόν Εὐαγγελιστήν Λουκᾶν.

Ποία δέ εἶναι ἡ ζωή, τήν ὁποίαν ἔδωκεν ὁ θεός; εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν ἁμαρτίαν, δηλονότι τήν ἀσθένειαν καί τήν ἀρρωστίαν του. Ἴδου διά τί ὁ Χριστός καλεῖται ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Λουκᾶς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ αὐτοῦ: «Καί εἶπεν αὐτοῖς τοῖς Φαρισαίοις, [ὁ Ἰησοῦς· πορευθέντες εἶπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ [τῷ Ἡρώδῃ]· ἰδοὺ ἐκβάλλω δαιμόνια καί ἰάσεις ἐπιτελῶ σήμερον καί αὔριον, καί τῇ τρίτῃ τελειοῦμαι», (Λουκ. 13,32).

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς καλούμεθα καί ἡμεῖς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τούτέστιν εἰς τήν ἐν Χριστῷ τῷ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντι, τελείωσιν ἡμῶν, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ: «Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὡσπερ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν», (Ματθ. 5,48).

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «ἐφάνη ἐπί τῆς γῆς, γενόμενος ἄνθρωπος ὁ πανουργός ἀγαθοπρεπῶς, ἐκ παρθενικῆς καί ἀχράντου σου γαστρός, καί ἡμᾶς ἐθέωσεν [τουτέστιν ἐτελείωσεν], εὐλογημένη πάνταγε θεοτόκε Πανάχραντε, (διά τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ). Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη!